

HET TOEKOMSTIGE GEN: DE ADERS VAN DE METROPOOL

Laten we de werken van het Gewestelijk Expresnet saboteren

De relatieve stilte rondom de gigantische werken aan het beruchte GEN-spoor-net is beangstigend. Het is niet dat de politici en managers van alle kleuren geen reclame hebben gemaakt voor dit project, noch dat de buurtbewoners of de Brusselse bevolking bijvoorbeeld niet getroffen worden door de werken. In de vier uithoeken van Brussel werken tientallen machines en honderden arbeiders dag in dag uit om de grond op te hopen, de obstakels op het pad van de spoor-trajecten neer te halen, grachten te graven op twee stappen van de huizen, overal beton te gieten, elektrische installaties te bouwen, enorme tunnels te graven. Nee, deze werken zijn allesbehalve stil, maar lijken wel in stilte te geschieden.

Laten we ons even buigen over de redenen achter dit monsterlijk project. De verklaarde en verdedigde ambitie kon niet duidelijker zijn: Brussel, een metropool in wording, verzeke- ren van een snel, betrouwbaar, veilig en alomtegenwoordig transportnet. Aangezien de vele opwaarderingen van de wij- ken de lagere lagen van de maatschappij, nochtans nodig als arbeidskrachten voor het kapitalisme, alsmaar meer uit de stad verdringen en naar de periferie jagen, spreekt het voor zich dat de macht zich de vraag heeft gesteld hoe al die men- sen, eens buiten de stad gestockeerd, erin gaan slagen om naar Brussel te komen om te werken in de industriezones, de bedrijven rond de luchthaven, de verschillende werkplaatsen in de stad zelf... De stadsontwikkeling van Brussel om de omgeving alsmaar meer aan te passen aan de eisen en noden van de economie en de controle heeft daar misschien haar achillespees: het stadstransport dat het komen en gaan van de werkers en consumenten, de kaders en de ambtenaren, moet verzekeren. Zonder transportverbinding zouden al die afgrijselijke en afstotelijke bouwsels (winkelcentra, admi- nistratietorens, fabrieken, luchthaven, entertainmentcentra) als organen zonder aders zijn.

De toekomstige lijnen en trajecten van het GEN zullen als een spinnenweb zijn die alles zal omvatten wat rond de stad ligt, alles aan de stad zal plakken, alles zal verbinden met de economische activiteit van de hoofdstad en haar sociaal beheer. Het GEN, zoals je dat kan zien in reeds sterk ont- wikkelde metropolen zoals Parijs of Londen, zijn wagons vol trieste mensen wiens leven allesbehalve als een reis, een ontdekkingstocht, een avontuur is, maar als een vooraf be- paalde en eeuwige sleur tussen de kippenkooien die dienen als huizen, het werk en de hersenloze consumptie. Het GEN staat symbool voor de waarden die de huidige maatschap- pij huldigt: gehoorzamen, werken, consumeren, creperen. In alle snelheid en alle veiligheid.

Net zoals je om de dagelijkse sleur te doorbreken er geen an- dere keuze is dan met geweld aan de noodrem te trekken, met andere woorden, brutaal en radicaal het dagelijkse leven van slavernij en berusting te doorbreken, vraagt verzet tegen het GEN om directe daden zonder bemiddeling. Eens beslist tot actie, eens vastberaden om zijn steentje bij te dragen om dit oeuvre van de overheersing tegen te houden, turen de ogen van de rebel de horizon af en onderscheiden doelwitten die overal verspreid liggen op en voorbij het Brusselse grondge- bied: tientallen of wel honderden kilometers werven, wer- ken, barakken, machines, transformatoren, bouw materiaal,... Absoluut niet bestand tegen diegene die zijn kritiek van dit project op punt heeft gesteld en tot een praktische conclusie is gekomen: de werven van het GEN saboteren, dat is de macht aanvallen die de ruimte configureert in functie van de uitbuiting, de onderdrukking en de controle.

MAAKT ARBEID VRIJ?

Arbeid doordringt en bepaalt ons hele bestaan. De tijd verloopt genadeloos volgens haar ritme terwijl we pendelen tussen iden- tieke deprimerende omgevingen aan een alsmaar grotere snel- heid. Arbeidstijd... Productietijd... Vrije tijd... Tot en met onze kleinste activiteiten vallen binnen haar kader: we beschouwen de verwerving van kennis als een investering voor een toekom- stige carrière, de vreugde wordt omgevormd tot entertainment en zwelgt in een orgie van consumptie, onze creativiteit wordt platgedrukt binnen de nauwe limieten van de productiviteit, onze relaties – zelfs onze erotische ontmoetingen – spreken de taal van prestatievermogen en rentabiliteit... Onze perversie bereikt zo’n punt dat we eender welke vorm van arbeid zoeken, zelfs uit eigen wil, om onze existentiële leegte te vullen, om toch maar ‘iets te doen’.

We bestaan om te werken, we werken om te bestaan.

De gelijkstelling van arbeid met menselijke activiteit en creati- veit, de totale overheersing van de arbeidsdoctrine als natuurlijke lotsbestemming van de mens is zodanig diep doorgedrongen in ons bewustzijn dat de weigering van deze opgelegde conditie, van deze sociale dwang, heiligschennis van het concept zelf van de mensheid lijkt te zijn geworden.

Dan wordt eender welk werk beter dan helemaal geen werk. Dat is de boodschap die de evangelisten van het bestaande verspreiden, ze blazen de trompetten voor de alsmaar dollere competitierace tussen de uitgebuiten om enkele kruimels te bemachtigen die van de tafel van de bazen vallen; voor de in- strumentalisering en het totale platwalsen van de sociale rela- ties in ruil voor een beetje rotwerk in de hel van het overleven. Het zijn niet alleen de algemene arbeidsomstandigheden die de impasse scheppen. Het is de arbeid als totaliteit, als proces van commercialisering van de menselijke activiteit, die de mens her- leidt tot een levende component van een machine die beelden en producten consumeert. Het is de arbeid als universele conditie waarbinnen de relaties en het bewustzijn vorm krijgen, als de wervelkolom die deze maatschappij gebaseerd op hiërarchie, uit- buiting en onderdrukking overeind houdt en reproduceert. En als dusdanig moet de arbeid vernietigd worden.

Wij willen dus niet gewoon gelukkigere slaven of betere mana- gers van de ellende worden. Wij willen de menselijke activiteit en creativiteit terug haar betekenis en essentie geven. Daarom beginnen we de zoektocht naar de vreugde van het leven: kennis, bewustzijn, ontdekking, kameraadschap, solidariteit.

Voor de individuele en collectieve bevrijding...

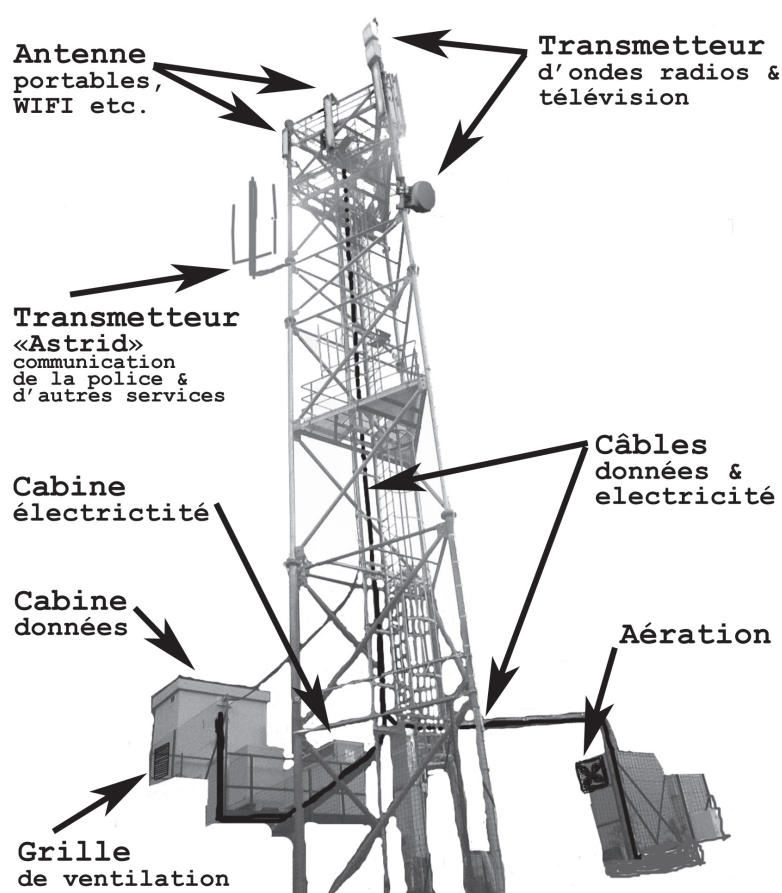

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

“Bevrijd Sint-Gillis” • Begin april belde een onbekende naar de gevangenis van Sint-Gillis en dreigde dat er een bom verstopt zat in de gebouwen. De onbekende eiste de vrijlating van alle gevangenen van Sint-Gillis. De politie vond niets bij een doorzoe- king, de gevangenis werd niet ontruimd. Enkele dagen later daarentegen: bomalarm in het winkelcentrum Basilix in Sint-Agatha-Berchem. De politie beval de ontruiming en doorzocht het gebouw zonder iets te vin- den. Nog enkele dagen later is het de beurt aan het Justitiepaleis in Brussel. Meerdere teams van de politie doorzoeken de gebou- wen om niets te vinden. “Duizend instellin- gen van de oude wereld zijn gemarkeerd met een fataal teken.”

Sabotage • Aan de vooravond van een Eu- ropese betoging van binnenvaarders tegen de nieuwe reglementen gedictieerd door de Europese Unie werden niet minder dan 30 sluizen (één op twee) gesaboteerd op de Waalse waterwegen. Er werden twee ty- pes van sabotage gedaan : lijm in de sloten van de lokalen van de commandoposten van de sluizen en het doorknippen van de elektrische of hydraulische kabels. De meest getroffen installaties waren die op het kanaal Charleroi-Brussel en die op het kanaal van Waals-Brabant, in het bijzonder de sluis van Obourg. Tijdens de betoging in Brussel raakten de binnenvaarders trou- wens slaags met de politie.

Over de grenzen heen • Midden april werd de Belgische ambassade in Berlijn aan- gevallen: de aanvallers besmeurden het gebouw met zwarte verf, vernielden de in- gang, rukten de parlofoon kapot en schil- derden “Bezahl!” op de muur, *betaald* ofte- wel *rekening vereffend*. Wij groeten deze aanval tegen de vertegenwoordiging van de Belgische staat, een staat die wij hier bekampen net zoals we alle staten van de hele wereld willen neerhalen. In Frankrijk vernietigde een brandsabotage eind april vier werfmachines van het bedrijf Eiffage, berucht bouwer van gevangenis (zowel in Frankrijk als in België). Geschatte scha- de: 500 000 euro.

WAT HOOG STAAT, KAN DIEP VALLEN

Draadloze verbindingen en onzichtbare leiband

GSM-masten zijn een *booming business* in Brussel. Vroeger vond je ze vooral terug op de hoogste gebouwen, tegenwoordig lijkt het erop dat elke constructie hoger dan een verdieping in aanmerking komt. Operatoren kloppen aan bij huiseigenaars om daken te huren. Die eigenaars verdienen graag een centje bij en zij gaan er in ieder geval geen last van hebben want ze wonen meestal zelf niet in die gebouwen. De kanker door te veel straling zal niet voor hen zijn.

De operatoren doen er alles aan om hun bereik te verhogen. Waren er dan klachten over telefoongesprekken die verstoort of afgebroken werden door een slecht contact? In minder dicht bevolkte (door mensen en masten) streken wordt er draadloos getelefoneerd ondanks het feit dat niet alle streepjes op hun telefoon oplichten. Nee, hier wordt aan de toekomst gewerkt. Deze bedrijven zijn er van overtuigd dat wij binnenkort allemaal een *smartphone* nodig hebben en de daarbij horende supersnelle verbinding om alles *live, in real time*, rechtstreeks te volgen. Een fenomeen waar we nu al een beetje getuige van kunnen zijn. Personen (vaak in maatpakken in de buurt van Europese instellingen – de *eurocraten*) die druk doende op hun mobieltje aan het tokkelen zijn, geen oog voor de omgeving, enkel voor het scherm. Hun raam op de wereld; het wereldwijde web. Permanente verbinding, directe communicatie. Het virtuele dagelijkse leven is opgebouwd uit banaliteiten; opinies over dit en dat, de hype van de dag of minuut en “Kijk, die heeft zijn profielfoto aangepast”... Ontelbare gebeurtenissen die allemaal om reactie vragen; *like*. Permanent volgen – *follow* –, allemaal toeschouwers van een virtuele realiteit. In een constante stroom van berichten is er geen tijd of plaats om afstand te

nemen, positie in te nemen en richting te geven aan het reële leven. De oude mobiele telefoons kwamen al met een clause van permanente bereikbaarheid (voor wie? voor wat?) en ingebouwd controlemechanisme (voor werkgevers, ouders – “waar ben je?” – en diverse politiediensten). De nieuwe generaties van toestellen hebben die eisen alleen nog uitgebreid tot het virtuele oneindige. Allerhande bedrijven bestuderen en sturen ons virtueel gedrag om hun producten en diensten verpatst te krijgen. De toegang tot deze mobieltjes en de “sociale media” is een goudmijn voor de repressie (“Wie is hij? Waar is ze nu? Wat doet die tegenwoordig? Is er een recentere foto?”).

Een tijdje terug was er wat commotie omdat de operatoren ook 4G netwerken (vertaling: betere verbinding voor nieuwe toestellen die een half maandeloo kosten) wouden uitbouwen. De Brusselse stralingsnormen bemoeilijken dit. Meteen dreigementen uit de bedrijfswereld over welke instellingen en bedrijven niet langer meer in Brussel zouden kunnen opereren en hoe slecht dat zou zijn voor de economie (“Oh heilige economie, ze wisten niet wat ze deden, vergeef hun onwetendheid en geef ons onze dagelijkse interesse”). Een wakkere geest die tussen de lijnen kan lezen, ontdekt mooie mogelijkheden in zo’n banaal bericht. De communicatienetwerken zijn een essentiële en vooral kwetsbare schakel in de dagelijkse verwoesting en vernedering door de economie en de machthebbers.

SYRIË

*We zijn niet met de dictatuur,
noch met de oppositie,
we zijn met de vrijheid.*

De macht zal altijd haar best doen om niet alleen de revolutie zelf te massacreran, maar ook haar geest. Ze zal er echter nooit in slagen die uit te roeien. De revolutionaire geest zal altijd op een onvoorzien moment weer opstaan.

In 2011 heeft deze geest in Tunesië de harten van de onderdrukten in lichterlaai gezet om daarna politiekantoren, gevangenissen, rechtbanken, de macht van Ben Ali te vernietigen. Deze geest die geen grenzen erkent heeft vervolgens miljoenen mensen in andere landen bezield en aangemoedigd.

Ook in Syrië, waar een bevolking die er genoeg van heeft angst te hebben en naar vrijheid verlangt, in opstand is gekomen om een einde te maken aan veertig jaar regime van de familie al-Assad. Bashar al-Assad antwoordde daarop met slachtpartijen en tijdens het conflict zijn andere machten zich ermee beginnen bemoeien: Iran, Hezbollah, de Golfstaten, Westerse machten, de Moslimbroeders, Al Qaida...

De wreedheid van de verdedigers van Bashar en het vuile sectaire spelletje van alle machten die op het terrein aanwezig zijn, hebben een situatie gecreëerd die lijkt op een wanhopige spiraal van burgeroorlog. Maar zelfs in die bloederige gevechten zijn er mensen die blijven vechten, niet om de huidige macht door hun eigen macht te vervangen, maar voor niets minder dan de vrijheid. Wij zijn solidair met die rebellen.

ONTSNAPPEN IS NOODZAKELIJK

Deze wereld is een openluchtgevangenis

Fit blijven – De dagdagelijkse routine is een heel sterk wapen in handen van het systeem. We stikken op het werk, we stikken terwijl we in de wachtrij staan aan de administraties, we stikken bij gebrek aan echte relaties. Onze hersenen zijn vervuild met vooroordelen en valse waarden zoals de macht, het geld, de gehoorzaamheid. Fris blijven om in staat te zijn met deze routine te breken, je geest oefenen door zelf na te denken, dat is het begin van de confrontatie met dit systeem dat ons opsluit.

Handlangers zoeken – Niemand zal zich voor ons revolteren, het zal helemaal van onszelf afhangen. Maar op het pad van de opstand, zullen we andere woedenden tegenkomen. Deze medeplichtigheden en deze solidariteiten leiden naar alsmaar meer omvattende aanvallen tegen de macht.

De tralies doorzagen – De macht heeft namen en adressen: de banken, de supermarkten, de instellingen, de commissariaten, de opslagplaatsen; de deurwaarders, de cipiers, de politiciers, de rijken, de verklikkers; de transformatoren die hun doodfabrieken voeden, de netwerken van telecommunicatie die ons gevangen houden in de technologie. Het zijn allemaal doelwitten binnen handbereik. Laten we niet wachten op grote betogingen om onze woede te uiten, laten we hier en nu aanvallen, zelfs in kleine getallen. Door te beginnen met de tralies van de macht door te zagen, kan de opstand zich weerklink vinden bij andere rebellen en zich alsmaar verder verspreiden.

De ontsnapping voorbereiden – Als de macht niet hervormd kan worden, als we haar met de grond gelijk moeten maken, dan moeten onze wapens geladen zijn met vrijheid. Zonder te weten waar naartoe, zonder na te denken over het waarom van onze opstanden, kunnen we niet ontsnappen aan de wereld van het geld en de autoriteit. Laten we de kwade hartstochten ontketen, laten we geen schrik hebben van ruïnes, maar laat ons ook opnieuw beginnen dromen. Want geen enkele macht kan weerstaan aan diegene die vecht voor zijn waardigheid, voor de waardigheid en de levensvreugde om te leven als vrije vrouwen en mannen.

Volgens de regels van de kunst • Rond 2 uur 's nachts zijn twee gevangen sanspapiers ontsnapt uit het gesloten centrum voor illegalen in Steenokkerzeel, 127bis, door de tralies door te zagen. Veel moed en kracht voor de voortvluchtigen.

Twintig • Voor de twintigste keer sinds 2007 werd het kantoor van de fascistische partij Vlaams Belang in Gent aangevallen. Ditmaal wierpen de aanvallers verfbommen en lieten op de gevel van het kantoor “*Kraken gaat door*” achter.

Brand, werf, brand • In de industriezone van Anderlecht woedde een opzettelijke brand op de werf van een nieuw industriegebouw. Er zijn geen details over de schade, maar de politie beweert wel een schuldige aangehouden te hebben die eerst koper zou gestolen hebben alvorens de werf in brand te steken. In elk geval, laten we ons op duizend-en-één manieren verzetten tegen de bouw van monsterlijkheden zoals fabrieken en tegen de uitbreiding van de industriezones.

Handen van mijn lijf • De muren en monumenten op het verzamelpunt voor de jaarlijkse “mars voor het leven” (tegen de vrije keuze om een abortus te doen), georganiseerd door katholieke, conservatieve en fascistische groepen, werden beklad met slogans zoals “*Vrije abortus*”, “*Vrije keuze*”, “*Aborteer de paus, mijn lichaam is van mij*”... Dat was vlakbij het centraal station in Brussel, en niemand zal er nog voorbijgekomen zijn zonder de vele strijdkreten voor vrije abortus, bevrijde seksu-

aliteit en vrijheid van lichaam en geest te hebben gezien...

Verstopperij spelen • Vijf anonieme wagens van de politie die discreet geparkeerd stonden op een privé-terrein een beetje buiten Hasselt, werden flink beschadigd: gebroken ruiten, gedeukte carrosserie, afgerukte spiegels, platgestoken banden,... Flikken in uniform, flikken in burger, flikken op de hoek van de straat, flikken achter de schermen van hun camera's... uit onze levens!